

Arrest

nr. 265 146 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Spanje internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Spanje, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling

die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er op het eerste zicht niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in de eerste plaats dat er tijdens het persoonlijke onderhoud geen vragen zouden zijn gesteld over het feit dat verzoeker internationale bescherming in Spanje geniet. Verzoeker stelt verder dat hij diende te worden geconfronteerd met de antwoorden van onder meer Spanje omtrent zijn verblijfsstatus.

Zoals beiden de bestreden beslissing en de nota weergeven, kan van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van zijn internationale bescherming. Van een verzoeker kan enige interesse worden verwacht in zijn persoonlijke situatie. Verder blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de situatie in Spanje, en het verblijf van verzoeker, zijn besproken. Verzoeker hield echter vol geen verzoek tot internationale bescherming in Spanje te hebben ingediend. Verzoekers betoog kan aldus niet worden gevolgd. Betreffende de vraag voor confrontatie met het antwoord van Spanje merkt de verweerder in de nota terecht op dat geen rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan deze voornemens is zijn beslissing te nemen. Verder bevinden de gebruikte informatiebronnen zich in het administratief dossier, waartoe verzoeker toegang had.

Verzoeker verwijst voorts op zijn medische problemen, waarmee volgens hem niet voldoende rekening is gehouden. Verder verwijst verzoeker nog naar de algemene structurele tekortkomingen op medisch vlak in Spanje.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat het medisch attest, genummerd als stuk 3 in het verzoekschrift, niet is toegevoegd. Verzoeker staat aldus zijn beweringen niet met een begin van bewijs. Verder wordt gewezen op de zelfredzaamheid van verzoeker die jarenlang op eigen initiatief door Europa heeft gereisd. Verzoeker brengt aldus geen concrete elementen aan die aantonen dat hij in Spanje geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg. Waar nog wordt verwezen naar algemene tekortkomingen aan de hand van landenrapporten, volstaat het te verwijzen naar wat hierover supra reeds is gezegd.

Tot slot stelt verzoeker dat hij de notities van het persoonlijk onderhoud tegelijk met de bestreden beslissing heeft gekregen, waardoor hij geen opmerkingen over het persoonlijk onderhoud kon laten gelden. Dit zou in strijd zijn met arrest n°23/2021 van het Grondwettelijk Hof van 25 februari 2021, meer bepaald betreffende de interpretatie van artikel 75/5quater van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat verzoeker echter nalaat om enige opmerkingen te maken met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker duidt op geen enkele manier aan welke opmerkingen hij, door de verzending tegelijk met het persoonlijk onderhoud, niet heeft kunnen maken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de aangevoerde schending.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2021, voert verzoekende partij aan dat haar medische problemen niet vastgesteld kunnen worden. Voorts wijst zij erop dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij bescherming had in Spanje. Verzoekende partij benadrukt dat zij geen beroep zal kunnen doen op medische zorg omdat zij daar geen toegang toe zal krijgen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij moest geconfronteerd worden met de vaststelling dat zij bescherming had in Spanje.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, waarop reeds werd ingegaan en in welk verband het volgende wordt (vast)gesteld in de beschikking van 26 juli 2021:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er op het eerste zicht niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in de eerste plaats dat er tijdens het persoonlijke onderhoud geen vragen zouden zijn gesteld over het feit dat verzoeker internationale bescherming in Spanje geniet. Verzoeker stelt verder dat hij diende te worden geconfronteerd met de antwoorden van onder meer Spanje omtrent zijn verblijfsstatus.

Zoals beiden de bestreden beslissing en de nota weergeven, kan van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van zijn internationale bescherming. Van een verzoeker kan enige interesse worden verwacht in zijn persoonlijke situatie. Verder blijkt uit het persoonlijke onderhoud dat de situatie in Spanje, en het verblijf van verzoeker, zijn besproken. Verzoeker hield echter vol geen verzoek tot internationale bescherming in Spanje te hebben ingediend. Verzoekers betoog kan aldus niet worden gevolgd. Betreffende de vraag voor confrontatie met het antwoord van Spanje merkt de verweerder in de nota terecht op dat geen rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan deze voornemens is zijn beslissing te nemen. Verder bevinden de gebruikte informatiebronnen zich in het administratief dossier, waartoe verzoeker toegang had.

Verzoeker verwijst voorts op zijn medische problemen, waarmee volgens hem niet voldoende rekening is gehouden. Verder verwijst verzoeker nog naar de algemene structurele tekortkomingen op medisch vlak in Spanje.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat het medisch attest, genummerd als stuk 3 in het verzoekschrift, niet is toegevoegd. Verzoeker staft aldus zijn beweringen niet met een begin van bewijs. Verder wordt gewezen op de zelfredzaamheid van verzoeker die jarenlang op eigen initiatief door Europa heeft gereisd. Verzoeker brengt aldus geen concrete elementen aan die aantonen dat hij in Spanje geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg. Waar nog wordt verwezen naar algemene tekortkomingen aan de hand van landenrapporten, volstaat het te verwijzen naar wat hierover supra reeds is gezegd.”

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande. Ze legt tot op heden niet enig begin van bewijs neer ter staving van haar verklaarde medische problemen, doch geeft daarentegen op zitting aan dat haar medische problemen niet vastgesteld kunnen worden. Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch toont niet met concrete en overtuigende elementen aan dat zij in Spanje als begunstigde van internationale bescherming de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting niet kan laten gelden. Ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Spanje haar bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput.

Verzoekende partij maakt aldus, gelet ook op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen die niet worden ontkracht of weerlegd, niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Spanje zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 juli 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS